22/01/2021

Η αρωγή της αγάπης στην εμπειρία της μεταβίωσης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Στην εκδημία του μακαριστού Γέροντα Χρυσοστόμου (Τσαβδαρίδης), Κτήτορος και Καθηγουμένου του Ιερού Κοινοβίου Οσίου Νικοδήμου στον Πεντάλοφο της Γουμένισσας του Κιλκίς, και Κτήτορος και πνευματικού Πατρός του Ιερού Ησυχαστηρίου «Παναγία Άξιόν Εστιν», αναφέρεται με άρθρό του, με τίτλο "Η αρωγή της αγάπης στην εμπειρία της μεταβίωσης" ο Σεβ. Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημήτριος.

Ο πολυσέβαστος και πολυαγαπημένος πατέρας Γέροντας Χρυσόστομος εκοιμήθη σήμερα, ανήμερα της εορτής της Παναγίας της «Παραμυθίας», 21 Ιανουαρίου 2021, κατά τις απογευματινές ώρες, σε ηλικία 74 ετών, ύστερα από πολυήμερη αναμέτρηση με βαριά ασθένεια μέσα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του ΓΣΝΕ

424 Θεσσαλονίκης, όπου και εισήχθη το βράδυ των Χριστουγέννων.

Αναλυτικά γράφει:

Ἡ ἐμπειρία τῆς μεταβίωσης ἐπιφυλάσσεται σέ ὅλους μας, ἀλλά τό τέλος τοῦ βίου, ὅταν προηγεῖται μιά ἀδιέξοδη ψυχική καί βασανιστική σωματική ἀναμέτρηση, εἶναι μιά ἐνδεχόμενη ὁριακή ἐμπειρία πού καί μόνη ἡ σκέψη της συνταράσσει τούς πάντες.

Ἀνθρωπίνως ὅλοι μας ἐλεεινολογοῦμε τοῦτον τόν εὐτελισμό τῆς ἀνθρωπινότητός μας, πονοῦμε καί συμπονοῦμε τούς ὑπομένοντες βαθμιδωτά καί τούς ὑπομεμενηκότες τελικά αὐτήν τήν ἔσχατη τοῦ βίου συμφορά.

Ὅμως, μοναδικός καταλύτης ἐλπίδας ἄδυτος καί ἄφθαρτος παραμένει τό δῶρο τῆς Ἀναστάσεως ἐν Κυρίῳ πού προσδοκοῦμε, ἐναθλούμενοι διά βίου στήν πίστη καί στό ἦθος τῆς Ζωῆς. Ὁ Ἐσταυρωμένος καί Ἀναστημένος Κύριος καί Θεός μας δοκίμασε τήν ὀδύνη τοῦ σταυρικοῦ θανάτου ὑπέρ πάντων ἡμῶν (γιά νά κάνει τό δικό Του θάνατο διαβατήριο δικό μας στήν θεανδρική Του ζωή). Ἀναδέχθηκε στόν ἄφθορο χῶρο τῆς τέλειας ἀγαπήσεώς Του τούς πάντες. Ἀφήνοντας στόν καθένα μας τήν ἐλευθερία τῆς παραδοχῆς, τό αὐτεξούσιο τῆς ἀποδοχῆς, τό δικαίωμα τῆς ὑποδοχῆς Του. Ἀπό τό σήμερα τοῦ βίου (πού κι αὐτό Ἐκεῖνος μᾶς τό ἄφησε ὡς χρονοχῶρο ἑτοιμασίας) νά τό θελήσουμε καί νά ἑτοιμαζόμαστε νά ἀντικρίσουμε ὁλοκάθαρο τό δικό Του βλέμμα, χωρίς τά ἐμπαρεμπίπτοντα τῶν κοσμικῶν μας δικαιωμάτων καί τῶν αὐτοδικαιώσεων, τῶν περιπτώσεων καί τῶν παραπτώσεων.

Ὅπως μέ τήν ταπεινή καί ἀγαπῶσα ἐμπειρική του σοφία ἐξηγοῦσε ὁ ἅγιος Σωφρόνιος Σαχάρωφ, «Ἡμεῖς, εἰλημμένοι ἐκ τῆς γῆς, συνιστῶμεν ἐλάχιστόν τι τμῆμα τοῦ κολοσσιαίου σώματος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκ τοῦ ὁποίου οὐδόλως εἶναι ἁπλοῦν νά ἀποσπασθῇ τις, ἰδιατέρως ἐπί τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, ὅτε ἅπασα σχεδόν ἡ οἰκουμένη ἐλέγχεται ὑπό τῆς κρατικῆς ἐξουσίας… ἔναντι ἑκάστης συγκαταβατικῆς ἐξυπηρετήσεως διατρέχομεν τόν κίνδυνον νά ἀπολέσωμεν τήν ἐλευθερίαν ἡμῶν (βλ. Ἰωάν. ιδ΄ 30). Ἡ ἀσφαλεστέρα “διακινδύνευσις” εἶναι νά ἐμπιστευθῶμεν ἑαυτούς μετά παιδικῆς ἁπλότητος εἰς τήν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, κατά τήν ἀναζήτησιν τῆς ζωῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ πρώτη θέσις ἔχει δοθῆ εἰς τόν Χριστόν» (Ὀψόμεθα τόν Θεόν καθώς ἐστι, 1992, σ. 107).

Καταφάσκουμε τήν ἐλευθερία κάθε ἀνθρώπου τήν ὁποία δωροφόρησε ὁ ἴδιος ὁ Πλαστουργός καί τήν ἐπαναδωροφόρησε ὡς Σωτήρας μέ τήν ἐνανθρώπησή Του, ὡς δυνατότητα μετοχῆς στήν χριστοποίηση καί μόνο μέσα ἀπό τήν ἐκκλησιοποίηση. Καί σ᾽ αὐτό ἀκριβῶς τό διαρκές μυστήριο ἀθλεῖται κάθε πιστός. Κι ὅταν ἀποβιώσουμε, δέν παύει νά διατηρεῖ “δυνάμει” αὐτό τό χάρισμα μέσῳ τῆς

Ἐκκλησίας, μέσα ἀπό τήν ἔμπονη προσευχή καί τή νηστεία καί τίς ἐπιμνημόσυνες δεήσεις καί τίς ἐλεημοσύνες καί προπαντός μέσα ἀπό τή λειτουργική μνημόνευση καί περιχώρηση στό Ἅγιο Ποτήριο τῆς θείας Κοινωνίας. Ἐδῶ ψηλαφοῦμε (ἐφόσον ὑπάρχουν) ἰχνοστοιχεῖα ἀπό τόν ἀληθινό μας σεβασμό καί τή γνήσια ἀγάπη μας καί τήν ὅποια εὐγνώμονα μνημοσύνη μας γιά κείνους πού ἀποδύονται τήν κοινωνικότητα στό στάδιο τῆς ἀθλήσεως τοῦ βίου καί στέκονται πλέον ἀντίκρυ στό βλέμμα τοῦ Θεοῦ, ἀναμετρώμενοι μέ τήν ἄκτιστη καθαρότητα καί πληρότητα τῆς τέλειας ἀγάπης Του (ἄν μποροῦν καί πόσο μποροῦν νά τήν προσδεχθοῦν).

Αὐτές τίς ἔμπονες σκέψεις προκάλεσε σέ μᾶς —μαζί μέ τήν συνανθρώπινη θλίψη— ἡ ἐπώδυνη μεταβίωση τοῦ ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Τσαβδαρίδη, δημιουργοῦ δύο μοναστικῶν ἀδελφοτήτων, μέ μιά διά βίου πορεία, ἀποτυπωμένη στά ἔργα τῶν χειρῶν του, ἀποτυπωμένη στούς περί αὐτόν συμμοναστές.

Καί περί μέν ἐκείνου προσευχόμεθα νά πορευθεῖ ἐν ἐλέει καί νά γίνει προσδεκτός στήν χαροποιό μεταβίωση τοῦ Ἀμώμου καί νά συνεκκλησιάζεται στήν ἄχραντη αἰωνιότητα τοῦ Κυρίου μας, στούς δέ ἀπομένοντες νά ἀθλοῦνται στό πιό δύσκολο ἄθλημα τοῦ βίου καί τῆς μοναστικῆς κλήσεως, ἐπανατροχιασμένοι στήν ἐκκλησιολογική ἀκρίβεια ὥστε νά καταξιωθοῦν νά γίνουν ἄξιοι τοῦ Ποιμένος καί Ἐπισκόπου τῶν ψυχῶν μας, νά διακονοῦν τό μυστήριο τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ ἑνός